

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

8. Facilius esse, quàm communis fert opinio, implere præceptum amandi super omnia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

C A P. VIII.

Facilius esse, quàm communis fert opinio, implere præceptum amandi super omnia.

1.
Amor
Dei facilis
quibus.

Non hic ago de illo hominum genere, qui profanis amoribus irretiti & flagitiis cooperti longâ peccandi consuetudine omnem rerum divinarum sensum gustumque amiserint: neque enim inficiari possum, illos maximam in exercendo amore Dei super omnia difficultatem experiri: sed de illis loquor, qui meliorum rerum amore detinentur, virtuti student, & procurandæ salutis aliquam dant operam, qui etsi interdum gravi aliquâ culpâ se inquinant, continuo tamen resurgunt, & animo excolendo, Dei que præceptis executioni mandandis curam impendunt; illis dico amorem Dei super omnia auxiliante gratiâ, communi hominum opinione faciliorem esse.

2.
Ex parte
objecti.

Ac primò quidem ex parte objecti, in quod amore ferri oportet, nulla videtur esse difficultas: est enim Deus summè amabilis, & iis quæ amorem nostrum concitant, & conciliant, ut sunt pulchritudo, bonitas, cæteraque perfectiones, eumulatissimè instructus; atque ut facilè homini est

plumbo aurum, & pulchrum deformi an eponere; ita rebus omnibus creatis Deum præferre nullo modo difficile videri potest si auro proposito, inquit Chrysostomus, & lapidibus pretiosis dicerem: *Concupisce plumbum. dices: Quomodo possum?* Nam ut infantes videmus, qui manus habent pomis aut bellariis refertas, si aliquid amabilius, & quod magis delectet, offeratur, prioribus abjectis, ad hæc continuo manus extendere; ita hic fieri necesse est: quis enim nisi atheus, audeat in dubiû vocare Dei ejus super omnes res creatas excellentiam? quis tã vecors & hebes est, ut eum pluribus ad provocandum amorem illecebris, quàm cætera omnia abundare non judicet, hocque judicio voluntatem ad illum amandum, rebusque omnibus præferendum inducat? atque hoc est amor præferentiæ de cujus facilitate disputamus.

Amorem in voluntatis esse potestate nullus est qui inficietur, & meliora minus bonis ab illâ anteponi, nisi aliqua circumstantiæ obstant, aut offusa menti caligo impediatur, nemo est qui ambigat. *Etas corporis non est in voluntate, ait S. Augustinus, nullus secundum carnem crescit, quando vult; sicut nullus quando vult nascitur: ubi nativitas in voluntate est, & incrementum in voluntate est. Nemo ex aqua & Spiritu sancto nascitur nisi volens: ergo si vult crescit,*

In cap. 3.
Act. Apost.
hom. 7.

3.
Ex parte
voluntatis.

In cap. 2.
Epist. S.
Joan.

crefcit, fi non vult, decrefcit. Quid eft decrefcere? non proficere. Qui profectus cum ab amoris incremento dependeat, & in voluntatis (ut videtur sentire fanctus Doctor) iuvante ad id Spiritu fancto fit conftitutus poteltate, facile inde conficitur, affectionem erga Deum fuper omnia, non ita, ut communis fert vulgi opinio, hominibus elfe difficilem.

4. S. Gregorius Nyflenus in brevi illo, quem ad Harmonium de Profefione Christiana fcripfit tractatu, ubi ad imitationem Chrifti hortatus eft, ut impedimentum à difficultate petitem difcutiat, adjungit: nihil in illa laboriofum reperiri: quia affectionibus mentis labor conjunctus non eft, fed licet quocumque velimus per illas ἀπεργυαλιεῦσθαι, hoc eft nullo negotio accedere.

5. Seneca de virtutum moralium confecutione cum amico fuo difputans, *Quid tibi opus eft, ut fis bonus?* inquit: & uno verbo quaefitioni primo afpectu ardua & intricata refpondet: *Velle.* Quod refponfum dedit etiam S. Thomas in rebus animi pertractandis, & illuftrandis perfpicaciffimus, dum forori qua breviori via ad perfectionem niteretur interroganti, dixit: *Velle.* Unde merito cum S. Auguftino concludere poffum: *Vides igitur in noftra voluntate elfe pofitum, ut hoc fruamur tanto, &*

tam vero bono: quid enim tam in voluntate, quam ipfa voluntas eft? Neque eft quoddam hanc difficultatem in Deum aliquis rejiciat, cum ipfe hunc amorem fuper omnia impetret, gratia praeveniatur, & ejus impetratione delectetur. Ignem veni, inquit Unigenitus, mittere in terram, & quid voto nifi ut accendatur? Quid fi etiam ex parte noftra accedat deprecatio? ea verò quid facilius, quid expeditius? praefertim fi brevis oratio etiam hac in parte non parum momenti & virium ad impetrandum fit habitura. Dixit aliquando S. Birgittæ Mater Dei amantiffima, cum, qui unum dumtaxat Pater pro charitate obtinendam pronuntiaret, effectu fructuque non elfe fruendum.

Sed magis hanc amoris exercendi facilitatem declarat, Dei ipfius in eo offerendo, donandoque facilitas: quid enim facilius, quam rem summi pretij, qua tibi gratis offertur, accipere? in fanum illum cenfeas qui domum & finum excipiendo bono, in quo ejus felicitas fita fit, promptè non aperiat. Hic iterum, ut fæpè, audiendus eft S. Auguftinus. ita ille fuos alloquitur: *Quare quando laudatur charitas, erigimini, acclamatis, laudatis? exhortor vos, quantum datur ad magnum thefaurum: fi vobis offenderetur aliquod vasculum anaglyphum, inauratum, operose factum, & illiceret oculos veftros, & duceret in*

6. Maximè fi petas amore.

Lib. 3. c. 11.

Tract. 7. in Epist. 5. Ioan.

se intentionem cordis vestri, & place-
ret vobis manus artificis, & pondus
argenti, & splendor metalli: nōne
unusquisque vestrum diceret: O si ha-
berem vasculum istud! Laudatur vobis
charitas, si placet, habete, possidete:
non opus est ut furtum alicui faciatis,
non opus est emere cogitatis, gratis
constat: tenete eam, amplectimini
eam, dulcius illā nihil est: si cum com-
memoratur talis est, cum habetur,
qualis est?

7.
Etiam in
ariditate.

Dissentiet fortassis hīc unus a-
liquis, & me ad experientiam suam
provocabit, dicetque se temporibus
quibusdam, cum mens est in
nubilo, & arida exsucca, & frigida
voluntas, actum amoris Dei super
omnia valere difficilem & laborio-
sum experiri; sed fallitur, & fallit
ille quisquis est. Etsi enim pumice
aridior videatur voluntas, etsi
quantolibet conatu hunc amoris
actum homo iudicet à corde suo
impetrare se non posse, sentio nihilominus in ista cordis siccitate
atque duritie, ignitis carbonibus
frigido sub cinere delitescens ab amore super omnia sæpè a-
ctum elici robustissimum, quem
homo ipse, qui producit, difficul-
ter, quia nullo sensibili indicio a-
ctus ille se prodit, potest agnosce-
re. Atque ut hæc clariùs eluce-
scent, tria mihi observatu digna
videntur.

8.
Affectio-
Superiorem animi portionem per-

tinere, ibi produci, ibi sedem fi-
gere, nulloque sensibili motu per-
cipi: alias verò, quas Philosophi
Passiones, Orator Perturbationes
appellat, quæ sensuum & imagi-
nationis ductum sequuntur & in
appetitu inferiori locum habent,
secumque cordis commotionem
trahunt, facillè cognosci: ita læti-
tia cor dilatat, tristitia constringit,
ira inflammat, metus palpitatione
exagitat, aliæque suis quæque mo-
tibus concutiunt ac seipsas pro-
dunt.

Secundò conspirare interdum
utriusque partis affectus; ut cum
intellectus Dei perfectiones, & a-
mabilitatem proponit voluntati,
& imaginatio eandem bonitatem
crassioribus lineamentis appetitui
inferiori repræsentat: tum in
idem objectum propensione &
concordiâ singulari utriusque par-
tis facultates feruntur, & amor fit
sensibilis, atque cogitatione supra
cordis affectionem commotio-
nemque se reflectente homo se
amare dignoscit.

Tertiò rariùs id accidere, & fe-
rè tantum in iis, qui diutinâ virtu-
tum exercitatione perturbationes
inferioris partis domitas habent,
easque partis rationalis imperio
ducunt, ut lubet, mirâ conspira-
tione atque consensu. Ubi verò
oppositum contingit, ubi appeti-
tus inferior frænnum non patitur,
& detrectat imperium, inò contra
rebellis

9.
Interdum
conspira-
bant.

10.
Maximè
in personis
spirituali-
bus.

11.
In aliis
contra.

rebellis insurgit, ac voluntate superiori amoris exercitio toto nisu incumbente, abit ipse in omnia alia, & longè diversæ affectioni se velut captivum tradit, tunc quis amorum animo nostro dominetur, ægrè dignoscimus. Pars Superior actum suum habet semper in sua potestate; semper enim voluntas vult, cum vult; at non eadem facilitate dominatum in alios affectus exercet: cum volo de peccatis dolorem perferentiscere, duriorem me petra experior, cum de divinis beneficiis offerri vel dilari gaudeo, tristitia fluctibus obruor, & hoc quidem, si sensum inferioris partis in consilium voco. Non ideo tamen voluntas superior vero, sancto que dolore, aut lætitiâ Deo acceptum non afficitur; imò verò, defæcatum purumque dolorem in principali animi portione concipit maximam, & ibidem lætitiâ depuratâ perfunditur.

12.
In quo
consistat
Amor
Dei.

Idem esto de affectione amoris Dei super omnia iudicium, qui cum in præferentiâ, hoc est in actu liberi arbitrij sensibus imperceptibili consistat, sæpè, quò magis abest à cordis commotione, eò major, eò fortior Deoque acceptior solet existere: quod paucis exemplis elucidabitur.

13.
Amoris
duplex,
appretia.

In primis, quàm multos maritos videmus pro amissâ conjugè dolore confici, qui ne unam la-

chrymam pro deplorandâ in Deum offensâ possint effundere. Si tamen eos interrogas, quid potius eligant, an conjugè orbari, an Dei privari amicitia, primum potius admittere se dicent, quàm secundum. Videbis alium in negotiis amici tractandis diligentior operam ponere, quàm in iis, quæ Dei honorem cultumque concernunt; si tamen casus inciderit, in quo aut deserendus amicus, aut amicitia Dei violanda, Deum amico anteponet. Pater primogenitum, à quo familiæ honos & posteritatis spes dependet, amat quidem; sed erga minimum è filiis tanquam Benjaminum suum tenerioris amoris argumenta depromit; ubi tamen de alterutrius morte agitur, hunc sibi eripi mavult, quàm alterum.

tionis &
sensibilis
exempla.

14.
Patris in
filios.

15.
Marris in
filium &
catellum.

Videbis Matronam aliquam immorigero filio ob ejus perditos mores infensam domo illum exturbasse, nec indaci posse, ut ignoscatur; imò ne nomen quidem filij audire velle: è contra catellum suum habere in deliciis, sinu fovere, lautè alere, & ab omni domesticorum injuriâ, quantum potest, defendere: si tamen famas illam in eas redigeret angustias, ut pane unico, qui illi superest, vel filius sustentandus esset, vel dilectum animal alendum, vitâque alterutrius cibo illo esset redimenda: eo casu dubio procul filium catello.

ANNE
UM
COG
II
TOR
III
VI

catello præponeret, & hujus amorem tenerrimum materno erga sobolem affectui utpote robustiori posthaberet.

16.
Adolescentis in
sodalem.

Adolescens aliquis, alicujus consodalis consuetudine ita captus est, ut ab ejus aspectu dies noctesque vix avelli possit, eius desiderijs obsecundet; & voluntari potius morem gerat, quam paternis mandatis obsequatur; faciamus tamen Patrem simul & sodalem gravissimo morbo laborare, & in mortis periculo utrumque versari, unicum pharmacum esse ad manum, quo alteruter persanari possit, parenti concedet illud potius, quam sodali; amat utrumque, & huius mortem fert acerbissimè, doletque summo opere ereptam sibi omnem sodalis juvandi facultatem; prævalet tamen in ejus pectore amor paternus, & in tam difficili certamine victor evadit. Ex quibus hæc veritas confirmatur, nempe duas in nobis sæpius esse affectiones, robustam unam, sed occultam, & velut ignè sub cineribus absconditū; alteram teneram, floridam, & varijs benevolentie signis contestatam: prior ad implendum mandatum sufficit, ubi illius adimplendi se necessitas offerret: sed redeamus ad principale quæsitum de facilitate Amoris. S. Augustinus, cum amicum suum Armentarium ad amorem Dei super omnia vellet iaducere,

Ep. 4.
17.
Quantò
Deus amabilior
ercaturis.

& omnibus argumentis occurrere, quo id impedire possent de duobus amoribus oppositis, qui contra amorem Dei aciem videntur instruere, amore scilicet mundi, & amore hujus vitæ quàm facilis possit esse victoria, eleganter ostendit. 1. Si mundi statum contemplemur, tantâ rerum labe contritus est, inquit, ut etiam speciem seductionis amiserit; & quantum laudandi sunt, atque predicandi, qui dignati non sunt etiam cum mundo florere, tantum increpandi & accusandi sunt, quos perire cum perente delectat.

Secundò, Quid habet hæc vita amabilitatis, si cum Deo vitaque cum illo in æternum agenda conferatur? quid tamen periculorum & laborum non subeunt homines, pro vita hac labili, incerta, & quandoque finienda; qui citius sapè eam finiunt, eo ipso quod finire formidant, veluti si quispiam fluvio rapiendus irruat, latronem, bestiamvè fugiendo.

Et quamvis in similia rerum executione videantur homines non tam facilè ad illa descendere, sed quandam quasi violentiam patiti; id tamen faciunt, & amore vitæ faciunt, eoque cum aliarum rerum amore concurrente, & semper victore, non tam difficultatem in eo, quod faciunt, experiri videntur, quàm amoris ductum sequi. *Iactant, inquit, in mare tempestate*

18.
Ut vita
mercatoris
merci-
bus.

peffate feviente aliquando & alimen-
ta, & ut vivant, projiciunt unde vi-
vant. Sponte id faciunt & amore
vitæ id faciliùs exequuntur, quàm
amore ciborum & mercium ab
illa jactura subeunda revocentur:
quibus cruciantur doloribus, qui
cruciantur à medicis? Multi cru-
ciatus suscipiuntur certi, ut pauci
dies adyciantur incerti: & quod ma-
gis miterè, interdum inter manus
medicorum doloribus victi vitam
amittunt, ad quos subeundos amor
vitæ spontaneus illos impellit.
Hic consideratis, inquit idem S. Do-
ctor, quid magnum vita aeterna (hoc
est Deus) jubet amatoribus suis, cum
sic jubet se amari, quemadmodum hæc
amatur ab amatoribus suis? nihil
sanè magnum, nihil difficile; nam
si contemnantur omnia, quæ
amantur in mundo, ut vita post
paululum finienda, saltè illud
paululum temporis teneatur in
mundo; cur non faciliùs contem-
natur mundus, ut ametur ille, per
quem factus est mundus?

20.
In Dei
amore ni-
hil est quod
deterreat.

Tertiò in istis duobus amori-
bus, qui contra militant, multa
sunt tot obfessa difficultatibus, ut
terrere potiùs, quàm invitare vi-
deantur: at verò in amore Dei,
quid non promptum, & in expedi-
to? ibi etsi voluntas ad aman-
dum pellecta eò ferri se sinat, quò
trahitur; quia tamen adipiscendi
& retinendi facultas deest, in me-
dio conatu persæpè succumbit; at

verò in amoris Dei super omni^a
debito persolvendo, in quo hujus^s
vitæ justitia consistit, concurrunt
simul velle, posse, & habere. *Iusta
vita* (inquit ibidem S. Augusti-
nus, & nos de amore Dei id ipsum
dici putemus) cum volumus adest, *Ibidem.*
quia eà ipsam plenè velle justitia est:
nec plus aliquid perscienda justitia,
quàm perfectam voluntatem requirit:
vide si labor est, ubi velle satis est: sed
voluntas ut plena sit, oportet ut sana
sit: erit autem sana, si medicum non
refugiat, cuius solius gratia sanari po-
test. Addit illum esse, qui dicit:
Venite ad me omnes qui laboratis ju-
gum enim meum suave est.

Ubi plures amores de cordis
possessione dimicant, penes præ-
stabiliorè semper est victoria, si
eius maior præstantia cognoscitur.
Modò cum Roma, inquit idem
Sanctus, Barbarico vastaretur in-
cursu (agit de expugnatione & di-
reptione urbis Romæ ab Alarico
anno 410. nono Calendas Sep-
tembris Honorio Imperante)
quàm multi hujus vita temporalis a-
matores, ut eam vel infeliciter produ-
cendam, nudamq; redimerent, dede-
runt omnia, quæ illi non solum oble-
ctanda, & ornanda, verumetiam su-
stentanda, tuendaq; servabant; solent
amatores illis, quas amant, ut eas ha-
beant, multa conferre, isti amantem
suam non haberent, nisi amando in-
opem reddidissent.

Atque, hæc omnia facilitatem
G amoris

Certa eius
possessio.

amoris Dei super omnia persua-
dere mihi videntur; si enim tam
facile amore vitæ contemnuntur
omnia, cuius tam post tantam ex-
spoliationem incerta est conser-
vatio, & brevis possessio, quanto
magis in proclivi dicemus esse ho-
mini ratione prædico Deum om-
nibus præponere solius amoris
sancti impulsu, de cuius æternâ
possessione certus sit, atque secu-
rus; atque hoc est quod tot mar-
tyres induxit, ut essent & in om-
nium rerum abdicatione mirabi-
les, & in cruciatuum mortisque
perpessione fortissimi. ~~et~~ intuere
mecum unum aut alterum & quo-
rum alacritate de facilitate Deo
omnia postponendi iudicium fe-
ras.

28. April.

22.

Patet ex-
emplum
S. Nestorij.

Miserat Diocletianus Impera-
tor Præsides & Judices in Ægyp-
tum, qui in Christianos, si à Chri-
sto desciscere nollent, ferro flam-
maque desævirent. Vivebat tum
in Ægypto Nestorius vir opulen-
tus, & virtutum famâ celebris, qui
cum conjuge unicam habebat fi-
liam jam nubilem, & multorum
juvenum ob divitias & formam
votum. Paphnutius Abbas è soli-
tudine in certamen pro fide cum
Arriano Præsede descenderat, &
jam non unam tantum, sed plures
tum per se, tum per alios, quos fide
& constantiâ armarat, de tyranno
palmas tulerat. Is fortè urbem ob
ambulans domum Nestorij aper-

tam reperit, ingressusque Patrem
& conjugem filiamque Stephe-
nam nomine, verbis ad marty-
rium accendit: Jesus Christus,
inquit, iussit ad vos diverterem &
tanquam suæ gloriæ præparata in-
strumenta, ad ultimum, pro ejus
amore certamen animarem: sur-
gite, eamus, Præsidemque profi-
tendæ fidei gratiâ mecum adite:
non semper similitum palmarum
offert sese occasio: Eamus, pro-
peremus, ut coronis potiâmur.
Surgit, ac præit, sequuntur animo-
sè reliqui, adè ut uxor pedem do-
mo efferens hæc diceret: En Do-
mine domum apertam relinquo,
& omni auro argentoque ac su-
pellestilibus in illa congestis nun-
tium remitto, tu mihi etiam cœ-
lum aperire dignare. Ad Arriani
tribunal perveniunt, contra quem
inclamans Paphnutius: Iterum,
inquit, contra te venio: tu cum
Apolline tuo, & ego cum Domi-
no meo Jesu Christo. Excanduit
Præsides, & infremuit, & objurga-
to Nestorio ad eius filiam con-
versus, eam blanditijs & minis a-
doritur, quam cum rupe con-
stantiorem reperisset, carnificibus
præcepit eam suspenderent, &
ungulis dilacerarent. Id continuò
tam atrociter exequentur, ut co-
stis apertis, & sanguine undique
fluente cum morte luctaretur: à
dextris verò stans mater; Sustine,
ajebat, paululum filia, in foribus
c

est bravium; scis à me tibi dotem amplissimam paratam fuisse, quò te nobilissimo civitatis in conjugem darem: sed voluit te sponsam Christus, qui te nunc ad caelestem thalamum admitter. Sed & Pater caelesti gaudio perfusus, Fortis esto, dicebat; filia, nunc Dei in nos benevolentiam agnosco, qui tanto nos dignatur honore: gaudeo & exulto te donum Deo pre-mitti à nobis. Quæ inter verba cum ad hepar dilacerandum carnifices pervenissent, puella spiritum Deo reddidit: parentes paulò post à carnificibus obruncati filia comites in celo futuri parem lauream retulerunt.

22.
Et aliorum,

Quid de alijs dicam, quos Paphnutius è manibus Præsidis ope Angeli non semel ereptus, non tam clausum insonans, quàm velut nuptiali fistulâ ad epulas invitans ad amandum Deum super omnia, & atrociora tormenta amore eius subeunda, mortemque ipsam oppetendam pèllexit potiùs, quàm compulit: obvios habet pueros sedecim ad scholam properantes, eos tantillum an velint esse martyres rogat, quantumque bonum sit sanguinem pro Deo fundere, edocet, adeoque succendit, ut ad Præsidis tribunal cum eo se conferant; eum ultrò lacessunt, ac ad cerramen provocant, se esse Christianos, & pro Christo tormenta omnia mortemque ip-

sam perlubenter toleraturos magnâ voce profitentur; unus ex illis annorum tredecim, qui cum edictum Cæsaris legere, & thus dijs adolere juberetur, edictum ipsum flammis comburendum tradidit; igne consumptus fuit, cæteri telis transfixi ad Superos evolarunt. Vide quæso, an amare Deum super omnia difficile sit, cum pueri id citiùs, faciliusque quàm lectiones suas addiscere videantur. Idem octoginta quatuor piscatores, idem quadringenti milites unâ cù duce suo Eusebio à Paphnutio verbis edocti, Præsidè-que deinde aggressi, & tormentorum omnium mortisque victores totam Ægyptum, posterosque docuere, quàm non sit difficile vitam pro Christi amicitia tuenda lubenter ponere: in quo præceptum amoris Dei super omnia magnificè impleri nemo non vider.

Sed fortasse morosus aliquis hæc antiquitate velut obsoleta reiiciet, & horum temporum, quibus charitas refrixisse videtur, exempla postulabit. En unum, pluribus, quæ nobis Japonia subministrat. Jacobus Nacaximi illustri martyrio pro fide Christi fide perfunctus, tres liberos teneræ adhuc ætatis conjugi suæ Agathæ reliquerat; Joannes major natu novennis erat, Michael quinquennis, Ignatius natu minimus vix duos annos numerabat. Paucis post

24.
Japonum
martyrum,

Obitum Patris diebus hi tres sententiâ Judicis ad mortem damnantur; Joanni in platea ludenti id innotescit. Quid animi putas fuisse ad istud ferale nuntium puerulo alia omnia isto articulo cogitanti? Animo nihil consternatus, confestim domum regreditur, & accepto rosario genua flectit, preces fundit, ipsique absolutis alacris cum fratre Michaeli cibum sumit, & quasi ad aliquod nuptiale convivium vocarentur, capillitium comunt, & ornamentis suis instruunt, elegantiores vestes induunt, & Matri, avo aliisque qui aderant, tantâ vultus hilaritate vale ultimum dicunt, ut omnes in admirationem stetumque raperent. Minimus ipse Ignatius, dum ad supplicium militibus vallatus incedit, tantam pre toto, motuque corporis animi lætitiâ præferebat, ut in spectatores Christianos eundem sensum transfunderet, eosque ad agendas Deo gratias excitaret. Dederat se comitem Mater, & aliquâ parte itineris confecta, conjectis in illos à longè oculis postremum vale dicebat; illi vicissim elevatâ manu, tanquam ultimam benedictionem postulantes ore renidente, & hilariter, illam aspectabant, omnibus qui aderant pro rei novitate collacrymantibus. Ubi ad locum supplicij devenere, suo quisque ordine genua flectunt; Joannes ve-

ste bene compositâ collum ultrò suis ipse manibus denudans, manibusque & oculis in cælum erectis, tantâ tranquillitate flexis poplitibus ictum carnificis præstolatur, ut idolorum cultores stupore attonitos desigeret; ipsumque carnificem suâ illâ constantiâ ita perculit ut feriendo aberraret, puerumque in terram prosterneret; qui eadem quâ erat oris compositione humi jacens repetitum à carnifice ictum excipiens, animam innocentem Deo reddidit, Idem Michaeli, Ignatioque contigit qui ad sanguinis fraterni conspectum imperturbati, cum in collo infantili vix mucroni excipiendo esset locus, repetito & ipsi ictu vitam posuere. Exeste nunc imbelles animæ, & ora vestra caputque vili pudore obnubite, qui levibus de causis, nullâ propemodum pugna læcessiti, in implendo præcepto amoris Dei super omnia deficitis animo, & lethalem culpam contrahitis; neque mihi difficultatem obtendite, cum pueruli gestientes & velut ludibundi præceptum illud implant; non est opus ad id vobis giganteo robore, non vigiliarum, & jejuniorum assiduitate, non ciliciorum afflictationibus, non alicuius Cœnobij clausurâ aut macerationibus; rei totius cardo in unico voluntatis actu consistit: velis, & rem confeceris? quod Sancta Catharina Genensis

25.
Magno in
constan-
tiam pro-
bro.

nuenſis unicâ reſponſione apoſi-
tè declaravit ; cùm enim Cœno-
bita dicere ſe à ſua Religioſa pro-
feſſione plus adjumenti accipere
diceret ad amandum Deum ſu-
per omnia , quàm illi ſuppeteret in
ſua vivendi ratione ; ſi hoc , in-
quit illa , verum eſſet , ego tibi ve-
ſtem tuam violèntè ſurriperem ,
meque illâ induerem : ſed certum
mihi eſt , hanc gratiam unicuique
à Deo amanter offerri , totumque
in noſtra acceptatione conſiſtere.

CAPUT IX.

*Poſſe impleri præceptum amo-
ris Dei ſuper omnia etiam
in medijs tentationibus ,
ariditatibus , & animi af-
ſiictionibus.*

I.
Virtus ad-
verſis pro-
batur.

Difficultates , quæ amorem Dei
impediunt , aut domi naſcun-
tur , aut extrinſecus obveniunt :
quæ foris ingruunt , & vel bona
fortuna , vel honores , aut corpo-
ris fanitatem impetunt ; amoris
Dei exercitationem non impe-
diunt , ſed promovent. Abraham
immolandi filij præcepto accepto ,
Job in fortunarum everſione &
familia totius occaſu triftitiâ op-
preſſus , David Semei impudentiâ
& injurijs exagitatus , exercendi
amoris occaſiones naſti , Deum

bonis fortuna , honori , & libero-
rum amori fortiter prætulere : id
fortaſſe nunquam facturi , ſi pro-
pero ſemper vento uſi fuiſſent : ut
enim vehementi flatu fax accen-
ditur , ira Dei amor adverſis vires
ſumit. Miles in urbis alicuius aſſul-
tu , aut conſictu cum hoſtibus
magis ſe Regi probat , quàm ſi in
aliquo procul ab hoſtibus præſi-
dio annum agat. Virgo aliqua ca-
ſtimonia amans maius amoris ſui
argumentum dabit , ſi impura cogi-
tationis imagine provocetur &
repugnet , quàm ſi in meditationis
ſilentio ſummâ animi tranquillita-
te ac voluptate horam tranſigat.
Suſanna à ſenibus impudicis impe-
rita , accuſata , damnata dum firmiter
apud ſe ſtatuit fama potius , &
vitæ jaſturam facere quàm Deum
offendere , illuſtrius amoris divini
trophæum erexit , quàm ſi inter
domesticos parietes tranquillè , &
ſine reprehentione Matris familias
munus obijſſet. In ſimilibus peri-
culis evigilat , & excitatur animus ,
& Deo amico manult emori , quàm
illo offenſo vivere. Quis non vi-
det , illum , qui ne cibum vetitum
comederet , morbum incurrit , &
vitam amiſit , & alterum qui vindi-
ctæ appetitu concitatus , tantam
ſibi in ea reprimenda vim fecit , ut
venâ ruptâ ſanguinem vomeret , &
vomitu illo ſuffocaretur , fortius in
divini amoris palæſtraſeciſſe , quàm
ſi in illam pro virtute decertandi